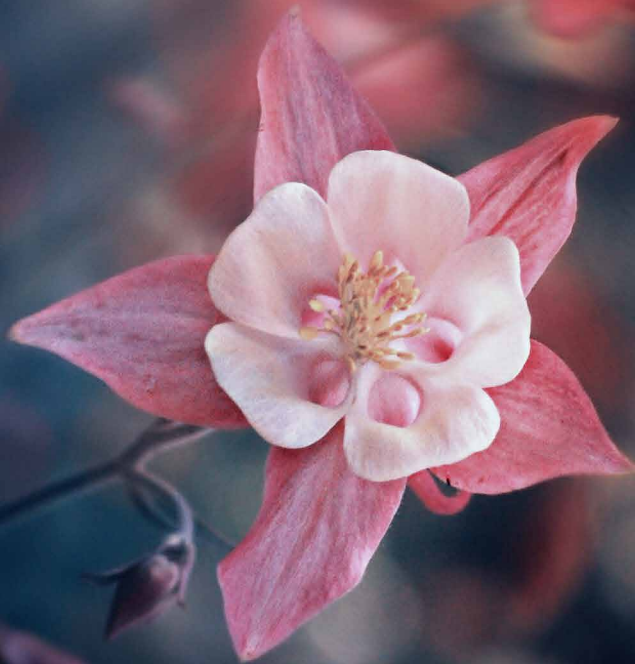

PAROUSIEMAGAZINE

JAARGANG 2 | NUMMER 3 | JUNI 2019

Aandacht

*Iets wat je aandacht geeft,
bloeit op!*

Stichting
Parousie

IN BEELD | AANDACHT VAN JEZUS
ROLLENSPEL | POSITIEF ZELFBEELD
NETWERKEN

COLOFON

Het Parousie Magazine is een gratis uitgave van Stichting Parousie en verschijnt tweemaal per jaar, in het voor- en najaar.

UITGEVER
Werk & Training

VORMGEVING EN DRUKWERK
Print- en drukservice Kopietje

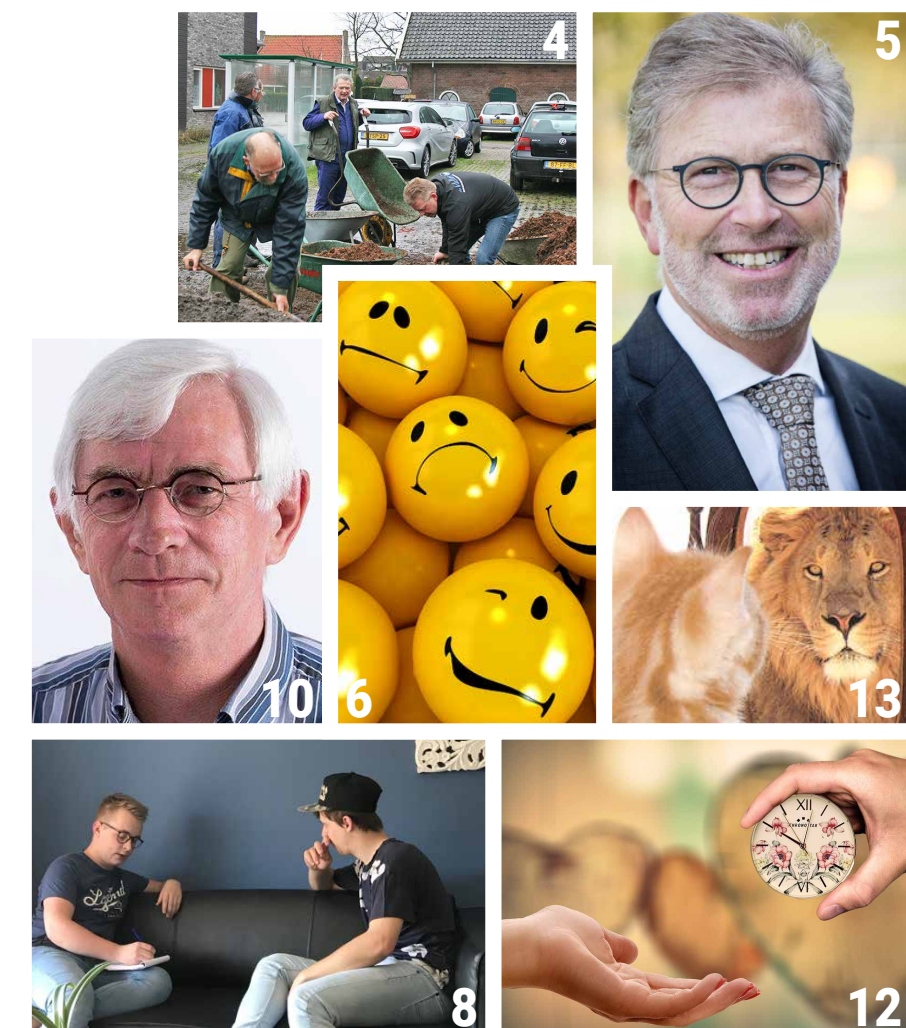
REDACTIE
Tanny Gunter (hoofdredacteur)
Margreet Doorn
Izak van Vuuren
Gerdine Schouten (tekstschrijver)
Gerna Driesse (vormgever)

Aan dit magazine werkten mee:
ds. Van Goch, Lies Weijman, Jasper de Jongste, Els van Bezooijen, vrijwilligers, Stichting Vrienden van Parousie, medewerkers Werk & Training en bewoners.

CONTACT
Stichting Parousie
Vlieterweg 17
3925 GA Scherpenzeel
Tel.: 033 3031470
www.parousie.nl

Vragen over de inhoud of reacties, of wilt u een adreswijziging doorgeven, dan kan dat via redactie@parousie.nl.

Wilt u het Parousie Magazine niet meer ontvangen, stuur dan een mail naar redactie@parousie.nl.

STEUN HET WERK VAN ONZE STICHTING

BANKREKENINGNUMMER:

NL68 RABO 0322 0235 05

Stichting Vrienden van Parousie

Voorzitter: Gijs van der Laan
Penningmeester: Bert van de Kleut
Secretaris: Gijs van de Geer

INHOUD

MEDITATIE "AANDACHT VAN JEZUS"

Door **ds. Van Goch** pag. 5

ROLLENSPEL OP DE SCHUURZOLDER

Training Sociale Vaardigheden pag. 6

IN DE SCHOENEN VAN BEGELEIDER...

Jasper de Jongste pag. 8

STICHTING VRIENDEN VAN PAROUSIE

Hart voor de zaak pag. 10

MET EEN POSITIEVER ZELFBEELD DURF JE MEER

Interview met **Lies Weijman** pag. 13

"NETWERKEN WORDT STEEDS BELANGRIJKER"

Interview met **Els van Bezooijen** pag. 14

Stichting
Parousie

Parousie is een christelijke organisatie die 24-uurs zorg en begeleiding biedt aan cliënten met een psychiatrische diagnose en een Wmo-indicatie. Daarnaast biedt Werk & Training een programma van activiteiten die cliënten helpen bij het ontwikkelen van vaardigheden in het wonen, werken en in de sociale omgeving.

Aandacht

Luisteren, gehoord en gezien worden. Dat is wat iedereen nodig heeft. Door oprechte aandacht voor anderen, maar ook voor jezelf, wordt er ruimte gemaakt voor ontmoeting en verdieping.

Aandacht binnen Parousie; op velerlei manieren wordt u een inkijsje geboden hoe waardevol aandacht is. Vanuit de bewoners leest u hoe de Training Sociale Vaardigheden - o.l.v. collega praktijkondersteuner GGZ - handvatten biedt die de bewoners sterker maken en hun persoonlijke doelen dichterbij brengen.

Aandacht is er voor de verschuivingen die gaande zijn in de zorg; de verandering van 'zorgen vóór' naar 'zorgen dat'. In een bijdrage van collega Els wordt benoemd dat er bij Parousie veel ruimte is om er voor de bewoners, cliënten en deelnemers te zijn, naast dat er aandacht is voor beleidsontwikkelingen.

Ook komen de bruggenbouwers aan het woord, de Stichting Vrienden van Parousie. Onmisbaar voor Parousie! Zij zetten zich vrijwillig in om hun steentje bij te dragen in de zorg. De aandacht voor de doelgroep van Parousie ervaren de bestuursleden als verrijkend. "Door hier te zijn, ervaren wij dat veel dingen die vanzelfsprekend lijken, helemaal niet zo zijn".

Aandacht wordt vanuit verschillende invalshoeken belicht. Ds. G. van Goch verwijst in zijn meditatie naar het belangrijkste in ieders leven – Aandacht van Jezus.

Tanny Gunter,
bestuurder Stichting
Parousie

Samen doen

Stichting Parousie deed vrijdag 15 maart jl. opnieuw mee met de actie NLdoet. Vrijwilligers én verschillende bewoners klusten gezellig in en om de tuin. Zo is de kringloopschuur opgeruimd, zijn diverse grote schoonmaakklassen gedaan in en om de woningen en zijn de muren gesausd van de historische woonboerderij. 's Middag kregen bewoners een high tea aangeboden en konden sommigen ook hun haren laten knippen.

Bedrijven, vrijwilligers en bewoners van Parousie gingen aan de slag tijdens NLdoet. De actievelingen reden vrachten houtsnippers en compost heen en weer naar de moestuin, spoten terrassen schoon en deden nog verschillende andere buitenklussen. Een financiële bijdrage van Stichting Vrienden van Parousie maakte het mogelijk om schuttingen met plantenbakken en platte moestuinbakken te maken. Ook hebben de keukens en de ramen van Parousie een grondige voorjaars-schoonmaak gekregen! Kortom: er was genoeg werk te doen.

Ook waren een paar prominente vrijwilligers gekomen om te helpen. De Scherpenzeelse wethouder Tonnis van Dijk, verschillende SGP-fractieleden en het Tweede Kamerlid Roelof Bisschop staken de handen uit de mouwen bij Parousie. Daarnaast was er een groep van maar liefst 13 leerlingen mét hun docent aanwezig van het Hoornbeeckcollege uit Amersfoort. Vele handen maakten licht werk!

De sfeer zat er goed in deze dag. Ondanks het regenachtige weer was het een zeer geslaagde dag! Het was gezellig en samenbindend om zo met elkaar de handen uit de mouwen te steken. Parousie dankt de vrijwilligers, bewoners, begeleiding en bedrijven hartelijk voor hun inzet en bijdragen.

ONDANKS HET REGENACHTIGE WEER WAS
HET EEN ZEER GESLAAGDE DAG!

Aandacht van Jezus

Wie de gelijkenis over de barmhartige Samaritaan leest (Lukas 10:25-37), krijgt een prachtig voorbeeld van wat aandacht inhoudt. Heel concreet laat de Heere Jezus met dit verhaal zien wat aandacht is. Het heeft alles te maken met de houding van het hart van de mens. Zien drie reizigers dezelfde gewonde man aan de kant van de weg liggen; in tegenstelling tot de priester en de Leviet komt alleen de Samaritaan dichterbij. Hij is de enige die met innerlijke ontferming bewogen is. Alleen hij heeft aandacht voor de gewonde.

Wie aandacht geeft, wordt stilgezet. De Samaritaan onderbreekt dan ook zijn reis. Hij stapt van zijn rijdier af en gaat naar de gewonde man toe. Hij knielt naast hem neer. Hij buigt zich over hem heen. Met deze houding kan hij zien wat er aan hand is. Hij ziet wonden en begint deze man te verzorgen. Hij is een en al aandacht. Heel zijn hart gaat ernaar uit om deze verwonde man zo goed mogelijk te verzorgen.

Wonderlijk

Als de eerste hulp geboden is, tilt de Samaritaan de gewonde man op zijn rijdier en brengt hem naar een herberg en verzorgt hem daar verder. Zoals een moeder haar zieke kind verpleegt, zo zorgt de Samaritaan voor deze gewonde vreemdeling. Als hij de volgende dag zijn reis voortzet, betaalt hij de gemaakte kosten en draagt de zorg over aan de herbergier met de toezegging: wat u verder aan kosten maakt, zal ik u geven als ik terugkom. Een wonderlijk verhaal. Echter, met deze gelijkenis maakt Jezus duidelijk wat aandacht is. Dat heeft alles te maken met een innerlijke en hartelijke betrokkenheid. Het komt voort uit gevende en dienende liefde. Bij aandacht staat de ander in het middelpunt.

Met wat de Samaritaan doet, wordt ten diepste de houding van de Heere Jezus uitgetekend. Hierbij is het veelzeggend dat Hij door de Joodse leiders werd uitgescholden voor een Samaritaan (Joh. 8: 48). Jezus is de Man Die aandacht geeft. Hij is degene Die kosten noch moeite spaart om dodelijk verwonde mensen te redden.

**"BIJ AANDACHT STAAT
DE ANDER IN HET
MIDDELPUNT"**

DS. VAN GOCH

In dat kader staat ook de gelijkenis. Een wetgeleerde vraagt namelijk aan Jezus wat hij moet doen om het eeuwige leven te beërven. Met dit verhaal wordt deze man indirect verwezen naar Jezus Christus. Wil hij gered worden, dan moet hij Jezus erkennen en belijden als Heere en Heiland.

Ook wij worden daartoe opgeroepen. Het bijzondere daarbij is: wie oog heeft gekregen voor de barmhartigheid van Jezus Christus, die leert door de Heilige Geest zijn medemens aandacht te geven.

Rollenspel op de schuurzolder

Training sociale vaardigheden

Een paar ferme stappen klinken op de trap: Patrick verschijnt als eerste op de schuurzolder. Een moment later volgt groepsgenoot Alex met een kop koffie in de hand. In de ruimte boven Kopietje wacht Lies Weijman hen op. Na een kort praatje is het tijd om aan de slag te gaan. Want dáár komen de mannen voor: een Training Sociale Vaardigheden.

Boosheid

Boosheid, is de emotie die deze week centraal staat. "Blij, bang, boos en bedroefd, weet je nog?" begint Lies de training. "Dat zijn de basisemoties. De vorige keer ging het erover of we emoties verdringen of uiten. 'Ik denk dat ik veel verdring,' reageert Patrick. 'Vandaag gaan we het erover hebben waar we het aan kunnen merken als we boos zijn: wat ervaren we aan de binnenkant, wat zien we aan de buitenkant en wat voel ik lichamelijk?' Patrick: 'Vanbinnen komt het er in één keer uit. Ik ga trillen.' 'Weet je nog dat moment op het station?' Lies refereert aan een voorval toen Patrick aangesproken werd op het station door politieagenten. 'Ik was vooral geschrokken, want ik had nog nooit met politie te maken gehad. Maar daarna was ik ook boos; 'ga boeven vangen' dacht ik. Toen ben ik weggelopen. 'Ik praat niet meer tegen jullie', dacht ik." "Het klopt dus wel wat jij zegt: Ik verdring het," haakt Lies daarop aan, "je hebt allemaal zinnen in je hoofd, maar je zegt ze niet. Alex, hoe merk jij dat je boos bent?" "Vooral in mijn hoofd. Nu ik steeds bewuster bezig ben met mijn boosheid, merk ik dat mijn romp ook veel te verduren heeft. Hier is mijn hoofd – hij gebaart met beide handen naar zijn hoofd – , daar heb ik gedachten, maar hier is mijn lichaam waar ik van alles voel. Ik ben heel erg bezig om ratio en gevoel in balans te krijgen."

Patrick

Lies gaat verder. Ze leest een voorbeeld voor van iemand die zijn boosheid beschrijft (tenen intrekken, gespannen handen, trillen, etc.). "Boosheid komt ook terug in verschillende uitdrukkingen, zoals: dat ligt zwaar op de maag, trillen van woede, hij liep rood aan van boosheid. Patrick, welke kenmerken herken jij als je boos

Lies

Alex

word?" "Ik ben bijna nooit boos. Angst daar kan ik je van alles over vertellen." "Oké, beschrijf eens wat er gebeurt als je bang bent?" "Dan raak ik in paniek, dan ga ik trillen en zoek ik gezelschap op." "En waar kan je je boosheid aan merken?" vraagt Lies verder. "Trillen, schelden." "Dus dan ben je al een stapje te ver," houdt Lies hem voor. "Niet echt schelden," relativeert Patrick zijn antwoord, "maar ik kan dan gaan kleineren met woorden." Lies: "Alex, en jij?" "Boosheid merk ik aan bonzen en aan spanning in het hoofd." "En bang?" "Spierspanning, bonzen in het hoofd en vluchtgedrag." Alex beschrijft een meningsverschil die hij had met iemand, waarbij ze er niet uitkwamen. "Ik had al aangegeven hoe ik erover dacht, maar de ander bleef vanuit zijn eigen perspectief spreken. Toen liep de spanning vanbinnen wel even op, pfft." "Het is prima om op zo'n moment te zeggen als je die spanning voelt bij jezelf: Ik wil het er nu niet over hebben, maar ik kom er op terug," geeft

"MEESTAL ONTAARD HET IN ONMACHT EN VERDRIET"

Lies aan. "Maar dat is al heel wat als je dat kunt zeggen," reageert Alex. "Ben je lang boos of kort boos," vraagt Patrick aan Alex. "Tja," aarzelt Alex, "meestal ontaard het in onmacht en verdriet." Patrick: "Ik ga meteen naar iemand toe, ik kan er niet tegen. Als er wat gebeurt met mij of de ander, kan ik het nooit meer goed maken." Lies: "Oké, dus die gedachte zit er bij jou wel achter?" Alex: "Ik heb me voorgenomen om erop terug te komen bij die persoon, gewoon door te vragen: Hoe is het nu voor jou?" Lies: "Het is heel krachtig als je dat kunt."

Lichaamstaal

Lies gaat nog meer lichaams-taal langs: het oogcontact. Wat gebeurt daarmee bij boosheid? Patrick: "Daar heb ik eigenlijk nooit op gelet." Alex: "Dat hangt ervan af hoe indringend de ander naar me kijkt. Als iemand indringend naar me kijkt, geeft mij dat het gevoel dat mijn boosheid er niet mag zijn." "Dus je praat jezelf dan een schuldgevoel aan?" vraagt Lies. "Dat blokkeert me en dan krijg ik weer vluchtgedrag," geeft Alex aan. "Maar als je weggaat ben je het contact ook kwijt," reageert Lies. Patrick heeft ondertussen nagedacht. "Bij mij ligt het eraan wie het is. Bij een vreemde zou ik toch

een beetje wegstijgen." "Zien mensen aan jullie als je boos bent?" is de volgende vraag van Lies. Alex denkt dat anderen het goed aan hem kunnen zien. Patrick: "Ik ben bijna nooit meer boos. Toen ik 14 was, heb ik besloten dat ik niet wil dat anderen bang zijn voor mij." Toch schiet hem een recent voorbeeld te binnen. "Pas heb ik iemand genegeerd, omdat ik boos op hem was." "Dat is dodelijk," reageert Alex, "iemand negeren is verschrikkelijk. Ik heb die tactiek weleens gebruikt, maar dan voel ik me naar. En daarna moet je ook weer over je trotsheid heenstappen om het goed te maken." Patrick: "Ik ben het weer goed gaan maken. En toen zei de ander: het was ook niet goed wat ik gedaan had." "Heel goed," reageert Lies, "dat jij zelf die stap hebt gezet."

Beheerst

En de handen en voeten, gebeurt daar iets mee als ze boos zijn? "Volgens mij doe ik er niets mee," denkt Patrick. Alex: "Het ligt eraan in welke situatie. Als er een verwijtende sfeer is geweest van 'jij dit en jij dat', dan kan ik wel met mijn vinger wijzen 'maar jij deed dat' om het kracht bij te zetten." Lies: "Het is vaak lastig in boosheid om bij onszelf te blijven. Dat kun je doen door te zeggen: ik vind." Denken jullie dat je beheerst omgaat met boosheid? "Misschien ga ik er nu wel weer te beheerst mee om," - Lies knikt bevestigend - "Dat is ook waar ik mee zit: wanneer doe ik het goed?" antwoordt Alex. "Ik denk dat je daar goed mee bezig bent," geeft Lies hem terug.

Tijd voor een rollenspel. Lies leest eerst de casus voor. Kees en Marianne hebben een goede relatie en zijn in therapie. Ze bespreken daar dat Marianne zich ergert aan het soeps slurpen van Kees. Dat heeft Kees niet eerder zo van Marianne begrepen; als ze iets zei over het slurpen deed ze dat lachend. "Als je alleen al voor soeps slurpen in therapie moet!"

GOLDSTEINMETHODE

Voor de Training Sociale Vaardigheden wordt de Goldsteinmethode gebruikt. Genoemd naar de Amerikaan Arnold Goldstein, die zijn methodiek richt op de behoeften, leefwereld en leefwijze van cliënten. De focus ligt op het vergroten van vaardigheden. Zijn uitgangspunt is dat wanneer de vaardigheden verbeteren, de cliënt beter is opgewassen tegen de eisen die het dagelijkse leven hem of haar stelt¹.

De volgende vaardigheden komen aan bod tijdens de training: een praatje maken, reageren op moeilijke vragen, iets bespreken, nee zeggen, luisteren, kritiek geven, kritiek ontvangen, opkomen voor je mening, uiten van waardering, reageren op waardering, hulp vragen en kennismaken.

reageert Patrick. Lies lacht: "Ja, maar het is één onderdeel dat ze bespreken. 'Goed Patrick, jij bent Marianne.' Alex pakt meteen zijn rol als Kees en 'slurpt' aan zijn koffiekopje. 'Hé, ik vind dat niet leuk dat je slurpt, wil je daarmee stoppen?' vraagt Patrick, terwijl hij zijn gezicht niet helemaal in de plooi kan houden. Alex slurpt nog eens stevig: 'Waarom? Je moet erom lachen.' Hierna worden de rollen omgedraaid. 'Je bent aan het slurpen, stop daarmee!' zegt Alex. Patrick laat zijn kopje staan. 'Oké,' zegt Lies, 'goed Patrick hoe was dat voor jou?' 'Ja, wel duidelijk en ook wel dwingend, ik moest wel stoppen.' Alex reflecteert: 'Eigenlijk ging ik dan net een graadje te ver, want als de ander niets meer durft te zeggen, dan is dat ook niet de bedoeling.' 'Zie je het verschil als je het vergelijkt met jezelf?' vraagt Lies aan Patrick. 'Ja, ik moest lachen.' 'Juist, en dan komt de boodschap niet over,' reageert Lies. 'Ik kon er gewoon niet serieus bij blijven kijken,' verontschuldigt Patrick zich. 'Geefte niks, dit is spel en dit is om te leren,' zeg Lies. Tegen Alex: 'Maar goed dat jij het oppakte dat hij lachte en dat je daarop reageerde.'

BEDOELING."

Een korte evaluatie van het afgelopen uur volgt. Alex vond het een ontspannen bijeenkomst. Patrick viel het op dat de rollenspellen prettig verliepen. "We konden echt goed op elkaar reageren." Deze keer was de training met twee in plaats van vier personen. Eén deelnemer was nog niet terug van weggeweest en de ander vond het te heet om binnen te zitten. "Ik pak dat nog met hen op, ze kunnen natuurlijk niet zomaar wegblijven," geeft Lies aan naar de andere twee. Ze geeft huiswerk op voor de volgende keer: "Ik stel voor dat jullie eens gaan googelen op het onderwerp lichaamstaal. Wat is dat nu precies? Goed dat was het, jullie hebben hard gewerkt vandaag. Zie ik jullie de volgende keer weer!"

Rollenspel

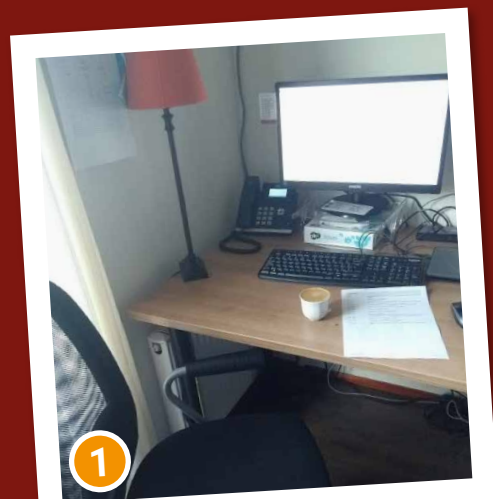

De trainer maakt een persoonlijke toepassing en kijkt waar de moeite per bewoner per vaardigheid ligt. De sociale vaardigheden worden geleerd door middel van video-voorbeelden. Na het tonen van de beelden spelen deelnemers het voorbeeld na. Soms wordt een boekje met beschreven casussen gebruikt in plaats van beelden. Om de vaardigheden optimaal eigen te maken, krijgen deelnemers per onderwerp een boekje mee met wekelijkse huiswerkopdrachten. De trainer bespreekt elke week deze opdrachten. Ook worden er eigen situaties van participanten geoefend die ze moeilijk vinden.

¹Bron: www.goldstein.nl; gelezen op 17 april 2019

In de schoenen van begeleider...

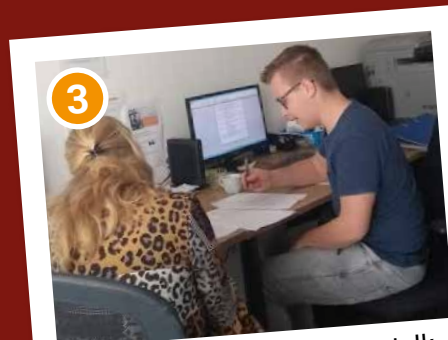
Jasper de Jongste

1 Zo begint mijn dag: met een bak koffie neem ik de agenda en mijn to-do lijstje door voor vandaag.

2 Tijd voor medicatie! Ik ga de medicijnen uitzetten en delen.

3 Even een collegiaal moment. Ik vertel mijn collega de bijzonderheden van haar groep.

4 Rise and shine! Ik loop een rondje over de verschillende groepen. Sommige bewoners maak ik wakker en ik ondersteun waar nodig met het opstarten van de dag.

5 Op een rustig moment pak ik een plan van aanpak erbij. Hierin beschrijf ik voor een cliënt hoe de huidige situatie is en de verwachte groei. Dit doe ik d.m.v. het formuleren van doelen. Vervolgens stuur ik het plan van aanpak op naar gemeente Scherpenzeel. Zij geeft dan een nieuwe indicatie af waardoor wij weer zorg kunnen leveren aan onze bewoners.

6 Koffiepauze! Gezellig samen een 'bakkie doen'.

7 Mmm, Janine kookt voor ons verse soep. Mijn taak is om te ondersteunen bij het koken als dat nodig is. Verder let ik op gezond eten en prijsbewust boodschappen doen.

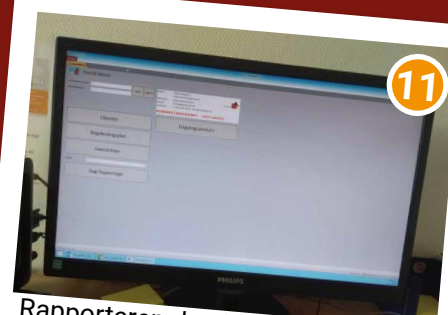
8 Samen aan de lunch. Rond 12.00 uur eet ik mee op de groep. De soep smaakt heerlijk!

9 Tijdens de lunch komt ook het geldkistje op tafel bij groep 15. De groep krijgt elke week een bedrag voor de weekboodschappen die ze zelf halen. Aan de hand van bonnetjes checken we elke week of alles klopt. Daarna krijgt de groep geld voor de nieuwe week. Dit is een grote verandering, want eerder haalde de begeleiding de boodschappen. Nu leren bewoners met geld omgaan.

10 Met één van de bewoners heb ik 's middags een gesprekje. Hoe gaat het met de gestelde doelen uit het plan van aanpak?

11 Rapporteren doe ik aan het einde van elke dienst. Ik rapporteer bij elke bewoner op de gemaakte doelen. Ook noteer ik bijzonderheden of andere dingen die ik gezien heb bij de bewoners.

Tot kijk!

— — — — —
'Vandaag is de dag dat ik lekker werken mag!'
— — — — —

STICHTING VRIENDEN VAN PAROUSIE HART VOOR DE ZAAK

Bruggenbouwers, zo zou je ze kunnen noemen. Ze besloten om hun zakelijke achtergrond, hun kennis over cijfers en commercie, vrijwillig in te zetten om een steentje bij te dragen in de zorg. “Een wereld ging voor me open,” zegt Gijs van der Laan. Zijn medebestuurder Bert van de Kleut noemt het vrijwilligerswerk “verrijkend”. Wat bracht deze mannen ertoe om zich in te zetten voor Stichting Vrienden van Parousie? En wat zijn hun ervaringen?

Gijs woont aan het einde van dezelfde straat als waar de stichting is gehuisvest. “Ruim 5 jaar geleden ging ik met de VUT en toen zocht ik iets om te

1 VOorzitter VAN DER LAAN

Gijs van de Laan (68), voorzitter Stichting Vrienden van Parousie, gepensioneerd, getrouwd, vader van 9 kinderen, woont in Scherpenzeel. Zet zich naast Parousie ook in voor Stichting Ontmoeting en voor Stichting Kom over en help.

doen. Ik kom hier vaak even aanlopen, gewoon een kopje koffie doen, sommigen willen graag 1-op-1 hun hart luchten. Zo ben ik bekend geraakt met de stichting.” Berts interesse voor de doelgroep werd gewekt door de verhalen van zijn dochter, die bij zorginstelling Juventum werkt in Ede. Toen er een oproep van Parousie verscheen in het kerkblad van zijn gemeente, besloot hij daarop te reageren. “Dat is ongeveer 3 jaar geleden geweest. Ik wilde naast mijn werk dienstbaar zijn voor mijn naaste.”

Vrienden van Parousie is

Professioneel

een aparte stichting. Bert: “In januari 2018 zijn de statuten vastgesteld. Ook zijn we naar de notaris geweest en we hebben een eigen bankrekening.” Gijs: “De laatste jaren is er een professionaliseringsslag geweest,” – Bert knikt bevestigend – “één van die zaken was het scheiden van fondsenwerving en zo is Vrienden van Parousie ontstaan.” Bert: “De verantwoordelijkheden werden neergelegd waar ze horen.” Het zijn twee vragen waar de mannen zich met name mee bezig houden: hoe komt er geld binnen en waar wordt het geld aan uitgegeven? Elk jaar regelen de Vrienden van Parousie een zomer- en een winterverkoop. Ook hebben ze dit jaar een zangavond georganiseerd. Naast het geld dat hierdoor binnenkomt, zijn er inkomsten van ongeveer 50 donateurs en door giften en collecten. Gijs: “Mensen willen liever niet gebonden zijn en geven daarom losse giften. Ook zijn er kerkenraden die collectes houden.”

Wat betreft de besteding van het geld, zijn er een aantal vaste uitgaven. Ieder jaar betaalt de stichting een dagje uit

voor alle bewoners en een attentie aan het einde van het jaar. Daarnaast gaan ze op zoek naar een goede bestemming van de overige inkomsten. “We hebben bescheiden ambities, want het is ook een kleine organisatie,” zegt

“WE HEBBEN BESCHIEDEN AMBITIES”

Gijs. “Er is een lijstje van 10 criteria en als een voorstel aan 8 ervan voldoet, dan gaat plan door.” Het belangrijkste criterium is dat het een algemeen doel dient, geeft Bert aan. “We hebben geprobeerd een objectief kader te geven voor de beoordeling, maar dat zoveel mogelijk bewoners er iets aan hebben, vinden we het belangrijkste.” Gijs: “Ja, zoals de nieuwe tuintafels, die worden door iedereen veel gebruikt. Zoiets past perfect bij onze doelstelling.” Door de tijd heen heeft het bestuur verscheidene zaken aangeschaft, zoals airfryers (heteluchtfriteuses), bloembakken en erfafscheidingen. Een afweging die ook een rol speelt bij de beslissing, is dat een voorstel niet uit reguliere financiering betaald kan worden. Bert: “Soms is dat lastig vast te stellen, maar ik denk dat we het zo kunnen stellen: we hebben criteria, maar daar gaan we ruimhartig mee om.”

Tijd

De mannen moeten even nadenken over de vraag hoeveel tijd ze bezig zijn met het werk voor de stichting. “Wisselend,” zegt Gijs. En al opsommend – 10 vergaderingen per jaar, 2 verkoopdagen, etc. – komt hij uit op een voorzichtige schatting van een halve dag per week. Bert vult aan: “Er komt vaak meer bij kijken dan je denkt.

We hebben nu net een zangavond georganiseerd en dan moet er een flyer en een programmaboekje worden gemaakt. Daar gaat best tijd in zitten.” De taakverdeling onderling noemen de bestuursleden “flexibel”. Bert relateert de functies: “Het staat zo ingevuld bij de Kamer van Koophandel, maar we helpen elkaar waar nodig.” “We zijn nog wel op zoek naar uitbreiding van het bestuur,” geeft Gijs aan, “een vierde persoon om wat meer armslag te hebben.”

Bewoners

Bij het organiseren van de verkopen en andere activiteiten betreft de stichting zoveel mogelijk de bewoners. “Er zitten er altijd een paar in het comité,” geeft Gijs aan. In dat comité zit ook Petra Barten, de vrijwilligerscoördinator. “Die samenwerking is mooi, want zij kan weer het vrijwilligersbestand aanboren.” Voor de zangavond werden de flyer en het programmaboekje van de zangavond gedaan door Kopietje. Bert: “Ons doel is enerzijds fondsenwervend bezig zijn en anderzijds Parousie zichtbaar maken in de Scherpenzeelse samenleving; het is mooi als dat dan ook nog gepaard kan gaan met de diensten van Kopietje.” Gijs haakt daarbij aan: “Sommige bewoners zijn gaan flyer voor de zangavond in de omgeving. Wat dat betreft lukt de integratie in de samenleving aardig als ik het vergelijk met 5 jaar terug. Op zaterdag bruist het hier van de activiteiten. Er is veel aanloop, de één komt om te gaan zwemmen met een bewoner, de ander komt even een kopje koffie drinken.” Bert beaamt dat volmondig. “Dat komt ook door de winkel,” denkt hij, “die weten mensen inmiddels te vinden.”

Naast het werk voor ‘de Vrienden’, zoals ze vaak worden genoemd binnen Parousie, zetten Gijs en Bert zich ook in als vrijwilliger. Gijs gaat op pad met een bewoner voor de wekelijkse boodschappen. Ook Bert gaat zo’n één keer

in de drie weken op stap met een jongeman. “De kringloopwinkel is favoriet.” Gijs lacht: “Ja, dat vinden de meesten leuk hier.” Bert: “Ja, en wie vindt dat niet leuk om even rond te snuffelen in een kringloopwinkel?” Soms springt Gijs bij tijdens een noodgeval, vertelt hij. “De begeleiding belt me dan rechtstreeks op. Het is al een paar keer gebeurd dat iemand ‘s avonds plotseling naar het ziekenhuis moest en dat er slechts twee begeleiders aanwezig waren. Dan vragen ze of ik kan rijden.”

Beiden benadrukken steeds hoe belangrijk het is voor bewoners dat hen netwerk wordt uitgebreid en dat ze contacten hebben in de buurt en in het dorp. Bert hoorde pas een voorbeeld dat hem goed deed. “Bij ons in de kerk hebben we één keer in de maand een zangavond. Een bewoner van Parousie gaat dan naar een gezin hier in Scherpenzeel, mag daar mee-eten en gaat ‘s avonds met hun mee. Dat laat ook goed zien dat je betrokkenheid niet te ingewikkeld moet maken. Het ligt voor het oprapen.” Gijs beaamt dat meteen: “Ik nam eens doordeweeks een bewoner mee naar de kerk. Na afloop kwam hij dan nog even bij ons een kopje koffie drinken. Eenvoudig, maar het betekende veel voor hem.” Daardoor komen de gesprekken soms ook op diepere zaken,

“HET ZIJN WEZENLIJKE VRAGEN DIE ZE STELLEN, DAN DENK IK: ER GAAT TOCH MEER IN JOU OM”

geeft de voorzitter aan. “De bewoners zeggen wat ze voor de voeten komt, ook over het geloof. Soms vond ik dat moeilijk.” Hij is even stil. “Toch zijn het wezenlijke vragen die ze stellen, dan denk ik: er gaat

toch meer in jou om.” Nu we het hart van de zaak raken, namelijk de betrokkenheid bij de bewoners, blijven de verhalen komen. “Soms kom ik een bewoner tegen in het dorp die mag de hond uitlaten van de buurman. Bewoners krijgen door zulke contacten het gevoel dat ze onderdeel van de samenleving uitmaken.” Bert: “Ja, het zijn echt de kleine dingen en ie-

2 SECRETARIS VAN DE KLEUT

Bert van de Kleut (53), secretaris Stichting Vrienden van Parousie, controller bij JUMBO in Veghel, getrouwd, vader van 4 kinderen, business, woont in Scherpenzeel.

dereen kan wel een rol spelen. Je moet de lat niet te hoog leggen.” Gijs: “Ik heb mijn hele leven in een strikt commerciële wereld gewerkt, ik had geen idee wat deze mensen doormaken. Toen ik betrokken raakte bij Parousie ging er een wereld voor me open. Er is een hoop ellende gestapeld in die appartementen. Soms ging ik naar huis met het gevoel: wat schrijnend. Dan denk ik: Ik kan misschien geen beker water geven, maar als het een druppel is...” Opnieuw is hij even stil. “Als ik iets voor hen kan betekenen, dan doe ik dat graag.”

Er is veel leed wat ze te horen krijgen. “Soms hoor ik tijdens verkopen van ouders hoe ze omgaan met de problematiek van hun kind en hoe moeilijk dat voor ze is,” zegt Gijs. “Daarom is het fijn dat ze terecht kunnen bij Parousie,” haakt Bert daarop aan. “Ik heb er waardering voor dat ze hier op zoek gaan naar de mogelijkheden van het individu. En ik bewonder het personeel; zij hebben geduld en compassie voor de bewoners.” Gijs vult aan: “Sommigen hebben al een zwerftocht achter de rug via allerlei instellingen voordat ze bij Parousie komen.” Bert: “Dit is een veilige omgeving

Leed

en ik denk dat dat een vertrekpunt creëert waardoor bewoners toch weer naar de kerk gaan en weer naar het dorp.”

Het heeft Gijs verrast om te zien hoe goed het na verloop van tijd soms weer kan gaan met bewoners van Parousie. “Als ik zag hoe ze binnen waren gekomen, dan dacht ik: dat wordt helemaal niks meer. Maar de structuur die ze krijgen doet hun goed.” Bert: “En het gaat met kleine stapjes voorwaarts de goede weg op. Daar is geduld voor nodig.” Die vooruitgang in kleine stappen

zag Gijs ook bij de bewoner waarmee hij boodschappen doet. “Die bewoner rent naar de supermarkt, ik kan hem amper bijhouden, maar dat is omdat hij bang is. Toch doet hij het nu wel, terwijl hij eerst geen boodschappen durfde te doen. Een jaar geleden was hij niet gegaan.”

Gewoon doen, kleine stapjes, de lat niet te hoog leggen. Het benoemen van de laagdrempeligheid komt steeds terug in de antwoorden van de bestuursleden. Bert: “Vrijwilligerswerk lijkt ingewikkeld,

naaste

maar dat is het niet. Het is belangrijk om niet te hoge ambities te stellen.” Gijs: “Ik heb geleerd: je moet gewoon doen, zo gewoon mogelijk. De bewoners vragen ook niet om bijzondere dingen.” Bert: “We hoeven niet ver weg te gaan, ook hier kunnen we iets betekenen voor onze naaste. Soms ontstaat het beeld dat vrijwilligerswerk investeren is. Ik vind het verrijkend. Door hier te zijn, heb ik ervaren dat veel dingen die ik vanzelfsprekend vond dat helemaal niet zijn.”

3 PENNINGMEESTER VAN DE GEER

Penningmeester Gijs van de Geer (66) kon helaas niet aanwezig zijn bij het interview wegens ziekte. Lees hieronder de persoonlijke reactie van deze derde man van het bestuur:

“Ik woon in Scherpenzeel. Ik ben getrouwd, vader van 4 kinderen en opa van 7 kleinkinderen. Drie jaar geleden ben ik gestopt met betaald werk. Ik heb meegedaan met de levensloopregeling en heb voorheen altijd gewerkt op een

accountantskantoor. Naast Parousie doe ik nog een aantal vrijwilligerstaken. Een van mijn wensen was en is om na het ‘betaalde’ werkzame leven nog een aantal jaren werk te kunnen doen waarbij het verantwoorden van uren tot het verleden zou behoren. Deze wens is volledig vervuld, reden om dankbaar voor te zijn.”

GEDICHT

AANDACHT is eerbiedig
Ze dringt zich niet op
Ze kan wachten
Ze laat vertrouwen groeien

Aandacht is ontvankelijk
Ze stelt zich open
Ze leeft zich in
Ze kan ontvangen

Aandacht is tijd
Ze neemt de tijd
Ze jaagt niet op
Ze overhaast zich niet

Aandacht is attent
Ze ziet het kleine
Ze vergeet het niet
Ze doet wat ze zegt

Aandacht is trouw
Ze blijft komen
Ze houdt de lange duur vol
Ze komt in moeilijke tijden

Aandacht is aanwezigheid
Ze kent de waarde van “er zijn”
Ze weet stil te zijn
Ze is eenvoudig

Aandacht heelt onze wonden
Aandacht versterkt onze innerlijke kracht
Aandacht schept gemeenschap
Gelukkig de mens die aandacht schenkt
En die aandacht ontvangt.

GEDICHT AANDACHT...

Auteur: Marinus van den Berg

INTERVIEW

Met een positiever zelfbeeld durf je meer

Lies Weijman heeft inmiddels 29 jaar ervaring in de psychiatrie. Sinds kort werkt ze op maandag en dinsdag bij Parousie als GGZ-praktijkondersteuner. Zowel het management als de begeleiding kunnen bij haar terecht voor vragen. Daarnaast geeft Lies op maandagmorgen en op dinsdagavond een Training Sociale Vaardigheden.

Na een maandagmorgen in april, als ze net de training gegeven heeft, vertelt ze er meer over.

“Ik zeg altijd tegen de deelnemers: ‘je kunt hier niets fout doen’. De boodschap ‘ik mag er ook zijn’ vind ik het belangrijkste om mee te geven, zodat ze meer eigenwaarde krijgen. Elk mens is een uniek schepsel van God en daardoor waardevol. Bewoners die meedoen aan de training kunnen last hebben van een negatief zelfbeeld en dat probeer ik om te buigen met een positieve benadering. Als ze me vertellen over hoe ze sommige situaties opgepakt hebben, dan stimuleer ik hen door ze een compliment te geven. Een compliment ontvangen kan ingewikkeld voor ze zijn. Dan zeg ik: ‘kijk eens hoe mooi en uniek jij bent geschapen! Waarom zou jij geen compliment mogen ontvangen?’ Het mooiste vind ik als ze vervolgens zelf gaan denken: ‘ja, dat is ook zo’. Met een positiever zelfbeeld durf je meer en kun je ook beter de confrontatie aan met dingen die je lastig vind.

erkennen

Waar ik ook aan werk, is dat cliënten hun problemen leren herkennen en erkennen. Door mijn ervaring in de psychiatrie weet ik dat achter drempels moeilijke gedachten en gevoelens schuilgaan. Daar probeer ik deelnemers bewust van te maken. Ik ben geschoold in de Goldsteinmethode, daarmee kan ik hen verder helpen met hun sociale vaardigheden (zie kader). Ik zie dat deelnemers door de week bezig zijn met datgene wat ze meekrijgen in de training. Dan zegt iemand bijvoorbeeld: ‘Van de week was er dit-en-dat en toen dacht ik weer terug aan wat

we besproken hadden’. Dat is precies mijn bedoeling met deze training.

nee-zeggen

De deelnemers leren dat emoties er mogen zijn, ook boosheid. Boos zijn mag, dat is Bijbels, maar boos blijven mag niet: ‘De zon ga niet onder over uw toornigheid’ (Efeze 4:26). Leren nee-zeggen is een ander thema waar we mee aan

“EMOTIES MOGEN ER ZIJN”

de slag zijn gegaan. Dat is een grote stap voor sommigen; daar zitten nog veel stappen voor en die leren we hen eerst. Het is belangrijk om te kunnen nee-zeggen. Niet alle problemen die deelnemers ervaren zijn op te lossen, maar ze kunnen wel leren om grenzen te stellen en die aan te geven. En al zal niet alles verbeteren, dan zeg ik tegen ze: 70% verbetering is ook al een erg mooi resultaat om te bereiken.

Voor de rollenspellen maak ik geen uitzonderingen. Dat zeg ik meteen aan het begin: ‘iedereen doet mee’. En ook: ‘we lachen elkaar niet uit’. Na afloop van de oefening bespreken we wat er goed ging en vraag ik de groep: ‘wat neem je hieruit mee voor jezelf?’ De dingen die niet goed gaan weten cliënten vaak wel te benoemen, daarom richten we ons alleen op wat er goed ging.

Bewoners vinden het fijn om te komen, merk ik. Ik zit hier zeker niet als een strenge juf, maar laat de groep op elkaar reageren. Anders zou ik ze niet terugzien. Sommigen zeggen er van alles voor af. Zo vertelde iemand uit de dinsdagavondgroep dat hij voetbal ervoor had afgezegd. Het betekent dat bewoners de training als nuttig ervaren. Deelnemers werken ruim een half jaar intensief aan deze Training Sociale Vaardigheden. Het doel van Parousie is dat de bewoners zelfstandig leren wonen en werken. De handvatten die deelnemers in de training krijgen, maken ze sterker en kunnen dat doel dichterbij brengen.”

“Netwerken wordt steeds belangrijker”

BEGELEIDER
VAN BEZOOIJEN

Elke week rijdt ze van Soest naar Scherpenzeel. Els van Bezooijen (36) werkt inmiddels 8 jaar bij Parousie. En nog steeds met plezier: “Dit is werk waar ik gepassioneerd voor ben.” In de zorg zijn grote veranderingen gaande. Els geeft ons een inkijkje vanuit haar positie over het onderwerp innoveren en professionaliseren in de zorg.

Hoe ben je betrokken geraakt bij de zorg?

“Het was voor mij vanzelfsprekend om te kiezen voor een baan in de zorg. Eigenlijk weet ik niet anders, als kind was dat al zo. Ik ben begonnen met werken in de gehandicaptenzorg. Naast mensen met een verstandelijke handicap, kwam ik daar in aanraking met psychiatrische problematiek. Daardoor was mijn interesse gewekt voor deze doelgroep. Uiteindelijk ben ik bij Parousie terecht gekomen.”

Hoe ben je gegroeid in de taken waar je je voor inzet binnen Parousie?

“Binnen Parousie kijkt men naar waar je kracht ligt, dat is een positieve ontwikkeling. Door het opdoen van ervaring ben ik erachter gekomen wat me meer en wat me minder ligt. Een aandachtsgebied is onder andere weerbaarheid (omgaan met agressie). Ik ben het aanspreekpunt, samen met een collega, als er vragen zijn op de werkvloer over dit onderwerp. Dan kijk ik bijvoorbeeld of gevolgde procedures overeenkomen met de protocollen. Verder pak ik signalen op tijdens het werk: Moeten we hier iets mee? Op die manier wordt professionalisering verder vormgegeven.”

Je hebt ook de functie van praktijkopleider. Wat betekent het om praktijkopleider te zijn?

“De belangrijkste rol die ik heb met deze functie is coördineren. Ik behandel de sollicitaties die binnenkomen, voer de gesprekken met kandidaten voor stageplekken en begeleid stagiaires. Inmiddels zijn er verschillende collega's die ook stagiaires begeleiden. Dan volg ik het proces en kijk ik hoe het gaat. Ik geniet ervan om leerlingen te zien ontwikkelen. Als ze binnen komen twijfelen ze over hun eigen kunnen en uiteindelijk kunnen ze het wel. Daar word ik enthousiast van. Ook vind ik het leuk om te zien hoe collega's hun stagebegeleiding vormgeven. Mensen die de kans krijgen en hun mogelijkheden ontwikkelen, dat vind ik mooi om te zien.”

Kan je iets vertellen over welke ontwikkelingen er in de zorg spelen op dit moment?

“Momenteel is er een verschuiving

gaande in de zorg. De grootste ontwikkeling is de verandering van zorgen vóór naar zorgen dát. Deze ontwikkeling zie ik als een kans en een uitdaging, allebei. Enerzijds is het best overweldigend wat er

“HET IS BEST OVERWELDIGEND WAT ER ALLEMAAL VERANDERT”

allemaal verandert; dat merk ik ook aan cliënten. Anderzijds wil ik er het beste uit halen, want dat zie ik als mijn verantwoordelijkheid als hulpverlener. Toen ik net bij Parousie werkte, werden er bij wijze van spreken indicaties afgegeven voor 10 jaar; tegenwoordig mag je al blij zijn met een indicatie voor een jaar. Die ontwikkeling houdt mij scherp. De nadruk in de begeleiding komt daarvoor meer te liggen op de vragen: Waar wil iemand naar toe en wat zijn iemands mogelijkheden? Op dit moment volg ik de opleiding POH-GGZ (Praktijkondersteuner Huisarts Geestelijke Gezondheidszorg) aan de Christelijke Hogeschool in Ede (CHE). Dat is een Post-HBO opleiding, waarvoor ik één dag per week stageloopt in een huisartsenpraktijk. Ik merk dat mijn interventiekoffer door de opleiding gevulder is. Ik kijk met andere ogen naar bewoners. Daardoor zie ik meer mogelijkheden en kansen om hen extra te ondersteunen. Doordat er bij Parousie meer wordt gericht op uitstroom en doorstroom van cliënten, komt er meer aandacht voor ambulante begeleiding. Met mijn opleiding zou ik daar iets in kunnen betekenen, maar we zitten nog midden in het proces om te ontdekken hoe dat precies vorm moet krijgen.”

Welke oplossingen, oftewel innovaties, zetten jullie in als antwoord op die ontwikkelingen?

“Wat we steeds meer doen is de verbinding zoeken met de gemeente. We zoeken vaker de samenwerking. Eén bewoner die ik begeleid, wil zelfstandig gaan wonen, maar is nog niet zover. Binnenkort hebben we daarom een gesprek met de gemeente om de mogelijkheden te bespreken. Als er vaste plannen zijn voor zelfstandig wonen, dan gaan we het gesprek aan met de gemeente over de vraag welke begeleiding de bewoner daarna nog kan krijgen. Het gaat dus meer over het inhoudelijke proces dan voorheen, toen er gewoon een indicatie werd afgegeven door de gemeente. Dit vraagt ook meer van cliënten. Enerzijds is dat positief omdat ze meer betrokken zijn bij het proces, anderzijds zorgt het weleens voor opschudding. Netwerken wordt steeds belangrijker als antwoord op de ontwikkelingen. Eén van de competenties van begeleiders is netwerken. Iedereen is daarmee bezig. Ik zie dat steeds meer gebeuren en ik denk dat Pa-

rousie het goed doet op dit gebied. Dat hoor ik van meerdere kanten. We zoeken, wat we in de hulpverlening nuldlijn noemen, oplossingen in het eigen netwerk. Begeleiders gaan creatiever denken: Wie zijn er allemaal? Welke partijen zijn er om de bewoner te ondersteunen? We betrekken mensen die dichtbij staan, zoals in de kerk, in de buurt of vrijwilligers. We willen hulp normaliseren. Zoals ik soms hulp kan vragen aan mijn buurvrouw, geldt dat ook voor bewoners. Zelf vind ik het leuk om te netwerken, omdat je daarin een bepaalde zelfstandigheid en vrijheid hebt. En sommige cliënten maken zelf contact met organisaties of mensen voor activiteiten en zijn op die manier zelf aan het netwerken.”

Wat is er nodig van zorgmanagement, zorgverleners en overheden?

“Vanuit de overheid is dat huisvesting. De uitdaging is het vinden van woonruimte als bewoners zelfstandig willen gaan wonen: Waar kunnen mensen dan naartoe? En wat is betaalbaar en haalbaar? Zowel zorgverleners als wethouders lopen

tegen deze vragen aan. Er is wel overleg tussen ons en de gemeente, maar nog geen oplossing. Voor zorgverleners is het belangrijk dat ze goed kijken naar wat de mogelijkheden zijn van cliënten. Dat is steeds meer de insteek geworden van de begeleiding: Wat kan je nog wel? Mensen hebben te maken met lijden en beperkingen, maar dat wil niet zeggen dat iemand geen betekenisvol leven kan hebben. Dat vind ik het mooie van die visie: de nadruk ligt niet op de ziekte en een stukje stigma wordt weggehaald. Aandacht voor ontwikkelingen is

“WAT KAN JE NOG WEL?”

belangrijk vanuit het management. Onze bestuurder doet veel aan netwerken en koppelt ontwikkelingen terug naar ons als medewerkers.”

Ontstaat er spanning tussen enerzijds voldoende aandacht voor de zorgvrager en anderzijds al die andere zaken regelen binnen de zorg?

“Momenteel ervaar ik dat niet. Bij Parousie is veel ruimte om er voor de cliënt te zijn, naast dat er aandacht is voor de ontwikkelingen. Maar ik kan me voorstellen dat mensen daar wel tegenaan lopen. Met name bij grote instellingen is er meer regeldruk. Dat is een voordeel van een kleinschalige instelling als Parousie dat de lijnen korter zijn.”

Is er nog iets wat je zelf kwijt wilt over het onderwerp?

“Wat ik vooral belangrijk vind, is dat de cliënt voor wie hij of zij is en wat hij of zij nodig heeft, centraal blijft staan ondanks de ontwikkelingen. We moeten aandacht hebben voor ontwikkelingen, maar voordat je het weet ben je bezig met die ontwikkelingen en verlies je de cliënt uit het oog. Dat wordt voorkomen door in contact te blijven met de cliënt en door met volle aandacht bij de cliënt te zijn. Elke bewoner heeft eigen vragen en een eigen weg; dat is balanceren. Maar dit is het werk waar ik gepassioneerd voor ben.”

Woordzoeker

B	S	T	E	U	N	S	C	H	O	E	N	E	N	K	L
O	N	Z	R	I	A	F	R	E	M	O	Z	E	J	E	A
O	E	R	E	M	T	E	N	I	O	K	M	I	P	T	A
S	T	L	E	L	P	R	D	R	J	O	L	V	R	E	I
H	W	N	A	G	F	D	A	I	T	E	C	A	O	H	C
E	E	P	T	A	E	B	L	I	K	C	H	A	F	O	O
I	R	M	O	L	T	N	E	N	N	E	K	R	E	H	S
D	K	K	P	S	E	S	A	E	P	I	L	D	S	B	E
O	E	U	E	Z	I	V	M	C	L	I	N	I	S	E	I
N	N	E	E	N	T	T	D	A	H	D	M	G	I	W	S
T	E	W	L	N	N	N	I	J	A	T	T	I	O	O	U
A	W	U	O	R	T	E	S	E	I	H	I	A	N	N	O
A	M	A	G	A	Z	I	N	E	F	T	C	G	E	E	R
R	A	R	O	L	L	E	N	S	P	E	L	I	E	R	A
D	N	D	W	O	N	D	E	R	L	I	J	K	L	S	P
A	C	H	T	D	I	E	H	G	I	Z	E	W	N	A	A

AANWEZIGHEID
BEWONERS
BOOSHEID
EMOTIES
HART
HERKENNEN
LEED
LICHAAAMSTAAL
MAGAZINE
MIDDELPUNT
NETWERKEN
ONTAARD
ONTVANKELIJK
PAROUSIE
POSITIEF
PROFESSIEONEEL
REGENACHTIG
ROLLENSPEL
SAMEN
SCHOENEN
SOCIAAL
STEUN
TIJD
TRAINING
TROUW
VAARDIG
WEZENLIJK
WONDERLIJK
ZELFBEELD
ZOMERFAIR
ERKENNEN

ZOMERFAIR

Stichting Vrienden van Parousie

D.V.

ZATERDAG

25 MEI

10.00 - 14.30

VOOR DE KINDEREN

springkussen, speelgoed, treintje, speurtocht (altijd prijs), 2e hands kinderkleding, bloemschikken etc.

ETEN & DRINKEN

worst, appeltaart, ijs, snoep, oliebol-
len, eieren, advocaat, groenten & fruit, kaas/nootjes, friet en snacks, cake etc.

DIVERSE KRAMEN

decoratieve artikelen, Jemako, Aloe Vera, boeken, kaarten, bloemen en planten, rommelmarkt, 2e hands kleding etc.

Stichting
Parousie

STICHTING PAROUSIE

VLIETERWEG 17, 3925 GA SCHERPENZEEL

WWW.PAROUSIE.NL